

Tunis (wraz z Protokółem końcowym) — 4 sierpnia 1947 r.;	Zachodnia Samoa (wraz z Protokółem końcowym i dodatkowym Protokółem końcowym) — 22 września 1947 r.;
Wielka Brytania i Północna Irlandia (wraz z Protokółem końcowym i dodatkowym Protokółem końcowym) — 23 maja 1947 r.;	Portugalia — 10 listopada 1947 r.;
Palestyna — 19 maja 1947 r.;	Szwecja (wraz z Protokółem końcowym) — 20 czerwca 1947 r.;
Tanganyika — 11 czerwca 1947 r.;	Szwajcaria (wraz z Protokółem końcowym i dodatkowym Protokółem końcowym) — 23 maja 1947 r.;
Trinidad i Tobago — 13 maja 1947 r.;	Czechosłowacja (wraz z Protokółem końcowym i dodatkowym Protokółem końcowym) — 31 lipca 1947 r.;
Republika Libanu (wraz z Protokółem końcowym i dodatkowym Protokółem końcowym) — 9 grudnia 1947 r.;	Turcja (wraz z Protokółem końcowym i dodatkowym Protokółem końcowym) — 25 sierpnia 1947 r.;
Luksemburg (wraz z Protokółem końcowym) — 23 grudnia 1947 r.;	Unia Południowo-Afrykańska (wraz z Protokółem końcowym i dodatkowym Protokółem końcowym) — 1 grudnia 1947 r.;
Norwegia (wraz z Protokółem końcowym) — 30 maja 1947 r.;	Minister Spraw Zagranicznych: Zygmunt Modzelewski
Nowa Zelandia (wraz z Protokółem końcowym i dodatkowym Protokółem końcowym) — 22 września 1947 r.;	

117

D E K R E T

z dnia 25 marca 1948 r.

o zmianie dekretu z dnia 18 sierpnia 1945 r. o podatku od wynagrodzeń.

Na podstawie art. 4 ustawy Konstytucyjnej z dnia 19 lutego 1947 r. o ustroju i zakresie działania najwyższych organów Rzeczypospolitej Polskiej i ustawy z dnia 9 marca 1948 r. o upoważnieniu Rządu do wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 15, poz. 107) — Rada Ministrów postanawia a Rada Państwa zatwierdza, co następuje:

Art. 1. W dekrete z dnia 18 sierpnia 1945 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. R. P. z 1947 r. Nr 30, poz. 129) wprowadza się zmiany następujące:

1) w art. 5 ust. (1) pkt 19) otrzymuje brzmienie:

„19) Wynagrodzenia nie przekraczające w stosunku rocznym 108.000 zł, chyba że dekret niniejszy stanowi inaczej“;

2) art. 9 ust. (2) otrzymuje brzmienie:

„(2) Zniżka, o której mowa w ust. (1), odnosi się tylko do tych podatników, których wynagrodzenie nie przekracza 360.000 zł w stosunku rocznym i którzy w okresie wypłaty wynagrodzenia nie są podatnikami w podatku dochodowym. W przypadku, gdy mąż jest podatnikiem w podatku dochodowym albo gdy oboje małżonkowie pobierają wynagrodzenie, żonie zniżka nie przysługuje z wyjątkiem przypadku, gdy wynagrodzenie męża jest zwolnione od podatku na mocy art. 5 ust. (1) pkt 20. Podatnikowi, który otrzymuje wynagrodzenie od różnych pracodawców (art. 17), przysługuje zniżka tylko w stosunku do jednego wskazanego przez niego wynagrodzenia; zmiana wskazanego wynagrodzenia korzystającego ze zniżki nie może nastąpić w ciągu danego roku.“;

3) art. 10 ust. (1) otrzymuje brzmienie:

„(1) Podatek podwyższa się:

1) o 20% dla podatników w wieku ponad 21 lat, niezonatych lub niezamężnych, nie mających na utrzymaniu dzieci i pobierających wynagrodzenie ponad 240.000 zł rocznie.

2) o 10% dla podatników żonatych lub zamężnych od lat przeszło dwóch, lecz nie mających na utrzymaniu dzieci, jeżeli podatnicy ci pobierają wynagrodzenie ponad 320.000 zł rocznie.“;

4) art. 11 otrzymuje brzmienie:

„(1) Podatek wymierza się według następującej skali:

Stopień wynagrodzenia	Wysokość wynagrodzenia obliczona w stosunku rocznym w złotych		Stopa procentowa podatku %
	ponad	do	
1	108.000	120.000	1
2	120.000	130.000	1,5
3	130.000	140.000	2
4	140.000	150.000	2,5
5	150.000	170.000	3
6	170.000	190.000	4
7	190.000	210.000	5
8	210.000	230.000	6
9	230.000	250.000	7
10	250.000	300.000	8
11	300.000	350.000	9
12	350.000	400.000	10
13	400.000	450.000	12
14	450.000	500.000	14
15	500.000	600.000	16
16	600.000	700.000	18
17	700.000	800.000	20
18	800.000	900.000	22

(2) Przy wynagrodzeniach przekraczających w stosunku rocznym 900.000 zł podatek wynosi 22% i oprócz tego 30% kwoty wynagrodzenia, stanowiącego nadwyżkę ponad 900.000 zł.

(3) Podstawę do ustalenia stopy procentowej podatku stanowi wynagrodzenie obliczone w stosunku rocznym.

(4) Dla ustalenia stopy procentowej i obliczenia podatku wynagrodzenie zaokrągla się do pełnych dziesiątków złotych w dół, sumę podatku zaś do pełnych złotych, odrzucając końcówki wyrażone w groszach.“;

5) w art. 12 ust. (3) otrzymuje brzmienie:

„(3) Jeżeli pracodawca nie potrąca należnego podatku, lecz ponosi go z własnych funduszy, obowiązany jest przyjąć za podstawę do ustalenia stopy procentowej i obliczenia podatku taką kwotę, aby — po potrąceniu od tej kwoty na-

leżnego podatku — pozostała różnica wyrażała sumę przypadającą pracownikowi do wypłaty. Zasada powyższa ma zastosowanie, gdy wynagrodzenie przekracza 240.000 zł w stosunku rocznym.“;

6) w art. 13 ust. (1) otrzymuje brzmienie:

„(1) Pracodawca, wypłacający poszczególne pracownikowi wynagrodzenie w sumie nie przekraczającej 150.000 zł w stosunku rocznym, obowiązany jest, oprócz potrąconego pracownikowi podatku w myśl art. 11, uiszczyć z własnych funduszy dodatkową opłatę według następującej skali:

Stopień wynagrodzenia	Wysokość wynagrodzenia obliczona w stosunku rocznym w złotych		Roczna suma dodatkowej opłaty w złotych
	ponad	do	
1	—	108.000	4.200
2	108.000	120.000	3.000
3	120.000	130.000	2.280
4	130.000	140.000	1.500
5	140.000	150.000	480“

7) w art. 15 ust. (1) otrzymuje brzmienie:

„(1) Pracodawca, wypłacający osobie u niego zatrudnionej dwa lub więcej wynagrodzeń, obowiązany jest, jeżeli łączna suma tych wynagrodzeń w danym roku podatkowym przekroczy 108.000 zł, obliczyć podatek, przyjmując za podstawę łączną sumę tych wynagrodzeń.“;

8) w art. 17 ust. (1) otrzymuje brzmienie:

„(1) Podatnicy, którzy otrzymują wynagrodzenie od różnych pracodawców, obowiązani są po upływie roku kalendarzowego uiszczyć tytułem podatku od wynagrodzeń różnicę między należnością podatku od łącznego rocznego wynagrodzenia według skali art. 11, a sumą podatku obliczonego według skali art. 11 oddzielnie od sumy wynagrodzeń otrzymanych w ciągu ubiegłego roku od poszczególnego pracodawcy. Przy obliczaniu podatku zarówno od łącznego rocznego wynagrodzenia jak od sumy wynagrodzeń otrzymanych od poszczególnego pracodawcy, nie uwzględnia się przepisu art. 9, natomiast uwzględnia się przepis art. 10.“;

9) Uchyła się art. 18.

Art. 2. 1. Przepisy niniejszego dekretu stosuje się do wynagrodzeń, wypłacanych od dnia 1 kwietnia 1948 r. bez względu na czas, za jaki przypadają.

2. Jeżeli okaże się, że w ciągu roku kalendarzowego 1948 dodatkowa opłata uiszczona według przepisów w tym okresie obowiązujących była niższa aniżeli dodatkowa opłata obliczona

od wynagrodzenia otrzymanego w 1948 r. według skali z art. 13 w brzmieniu nadanym przepisami niniejszego dekretu, pracodawca jest obowiązany różnicę wpłacić w terminie do 7 dnia następnego miesiąca po dniu ostatniej wypłaty. Gdyby z tak dokonanego obliczenia wynikła nadpłata, pracodawcy przysługuje prawo wycofania nadwyżki z bieżąco wypłacanych kwot dodatkowej opłaty.

3. Przy wypłacie wynagrodzeń nieperiodycznych (art. 12 ust. (5)) za okres kwiecień — grudzień 1948 r. za podstawę do obliczenia podatku według skali art. 11 w brzmieniu, nadanym przepisami niniejszego dekretu, przyjmuje się wysokość wynagrodzenia, wypłaconego od początku roku, odliczeniu zaś od sumy przypadającego podatku podlega podatek pobrany od początku roku na zasadzie przepisów w tym okresie obowiązujących, z tym, że ewentualnie wynikająca z odliczenia nadwyżka nie podlega ani zarachowaniu, ani też zwrotowi.

4. W przypadkach, gdy po dniu wejścia w życie dekretu niniejszego wypłacone zostanie wyrównanie wynagrodzenia za okres poprzedzający dzień 1 kwietnia 1948 r., za podstawę do obliczenia podatku według skali art. 11 w brzmieniu nadanym przepisami niniejszego dekretu przyjmuje się wysokość poprzednio wypłaconego wynagrodzenia łącznie z bieżąco wypłacanym wyrównaniem, odliczeniu zaś od sumy przypadającego podatku podlega podatek poprzednio pobrany na zasadzie przepisów w tym okresie obowiązujących, z tym, że ewentualnie wynikająca z obliczenia nadwyżka nie podlega ani zarachowaniu, ani też zwrotowi.

5. Przy ustalaniu wysokości różnicy podatku w myśl art. 15 i art. 16 zdanie drugie oraz różnicy od łącznych wynagrodzeń (art. 17) za rok kalendarzowy 1948, stosuje się zmiany, wprowadzone przepisami niniejszego dekretu. Gdyby w wyniku obliczenia wskutek zastosowania tych przepisów, powstała nadwyżka podatku zapłaconego w ciągu roku ponad podatek należny w myśl niniejszego dekretu, nadwyżka ta nie podlega ani zarachowaniu, ani też zwrotowi.

Art. 3. Upoważnia się Ministra Skarbu do ogłoszenia w Dzienniku Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej jednolitego tekstu dekretu z dnia 18 sierpnia 1945 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. R. P. Nr 38, poz. 220), z uwzględnieniem późniejszych zmian i zastosowaniem nowej numeracji artykułów i ustępów.

Art. 4. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Skarbu.

Art. 5. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem 1 kwietnia 1948 r.

Prezydent Rzeczypospolitej:

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Józef Cyrankiewicz

Minister Skarbu:

Konstanty Dąbrowski

118

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA

z dnia 15 marca 1948 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Oświaty o odbywaniu praktyki przygotowawczej lekarsko-dentystycznej.

Na podstawie art. 1 ust. 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 10 czerwca 1927 r. o wykonywaniu praktyki dentystycznej (Dz. U. R. P. z 1934 r. Nr 4, poz. 32) wraz z późniejszymi zmianami zarządza się, co następuje:

§ 1. Jednoroczna praktyka przygotowawcza lekarsko-dentystyczna powinna być odbyta w uznanych przez Ministra Zdrowia za nadające

się do tego celu ambulatoriach, przychodniach i ruchomych ambulansach lekarsko-dentystycznych lub na oddziałach chirurgiczno-stomatologicznych klinik uniwersyteckich oraz szpitali publicznych.

Spis zakładów uznanych za nadające się do odbywania praktyki przygotowawczej (ust. 1) ustala Minister Zdrowia.

§ 2. Praktyka przygotowawcza powinna być odbyta: